

ali javnim uredbam Finske. Na Alandskih otokih zgrajene utrdbe se morajo kakor hitro mogoče odstraniti. O tem, da ostanejo ti otoki trajno neutrženi in o drugem postopanju z njimi v vojaškem oziru se sklene poseben dogovor med Nemčijo, Rusijo, Finsko in Švedsko. Pogodbeniki se strinjajo tudi v tem, da se temu na željo Nemčije pritegnejo tudi druge vzhodnomorske obrežne države.

Clen VII. Držec se dejstva, da sta Perzija in Afghanistan svobodni in neodvisni državi, se pogodbeniki obvezujejo, da bodo njuno politično in gospodarsko neodvisnost in teritorialno nedotakljivost spoštovali.

Clen VIII. Obojestranski vojni vjetniki se odpuste v njihovo domovino. Ureditev s tem zvezanih vprašanj se izvrši potom posameznih pogodb v zmislu člena III.

Clen IX. Pogodbeniki se vzajemno odpovedo povračilu njihovih vojnih stroškov, to se pravi državnih izdatkov za vojevanje kakor tudi povračilu vojnih škod, to se pravi tistih škod, ki so jih njim in njihovim državljanom v vojnih ozemljih povzročile vojaške odrede z vsemi v sovražni deželi izvršenimi revizijami vred.

Clen X. Diplomatični in konzularni odnošaje med pogodbenimi deli se takoj po ratifikaciji mirovne pogodbe zopet začno. Radi dopustitve obojestranskih konzulov se pridržijo posebnih dogovorov.

Clen XI. Za gospodarske odnošaje med državami četverozveze in Rusije so merodajne določbe, ki jih vsebujejo priloge 2. do 5., in sicer priloga 2. za nemško ruske, priloga 3. za avstro-ogrsko-ruske, priloga 4. za bolgarsko-ruske, priloga 5. za turško-ruske odnošaje.

Clen XII. Upostava javnih in zasebnih pravnih odnošajev, zamenjava vojnih vjetnikov in civilnih internirancev, amnestijsko vprašanje in vprašanje o postopanju s trgovskimi ladjami, ki so bile zašle v nasprotnikovo oblast, se uredi v posameznih pogodbah z Rusijo, ki tvorijo bistveni del sedanje pogodbe in stopijo, v kolikor je to mogoče, z njo istočasno v veljavo.

Clen XIII. Za razlago te pogodbe sta merodajni za razmerje med Nemčijo in Rusijo nemško in rusko, za razmerje med Avstro-Ogrsko in Rusijo nemško, madžarsko, in rusko, za razmerje med Bolgarijo in Rusijo bolgarsko in rusko in za razmerje med Turčijo in Rusijo turško in rusko besedilo.

Clen XIV. Pričujoča mirovna pogodba se bo ratificirala. Ratifikacijske listine se kakor hitro mogoče zamenjajo v Berlinu. Ruska vlada se obveže, da bo zamenjavo ratifikacijskih listin na željo katere izmed držav četverozveze izvršila tekom 14. dni. Mirovna pogodba stopi, v kolikor kateri izmed njenih členov, prilog ali dodatnih pogodb ne določa drugače, z njeno ratifikacijo v veljavo.

Politični utrinki.

Vseslovanska kača ubita.

Kdor presoja nastanek in pričetek te grozovite svetovne vojne s hladno glavo, ta mora priznati, da se nahaja med glavnimi povzročitelji panslavistična ali vseslovanska misel. Nikdar bi se požešni Angleži in maščevanja željni Francozi ne upali uresničiti zločinski napad na miroljubne osrednje sile, ako bi ne verovali v panslavizem. Zasigurali so si pomoč Rusije z njenimi nekdajnimi milijonskimi armadami in pod tem „železnim vozom“ so hoteli zmleti Avstro-Ogrsko ter Nemčijo. Panslavistična kača na Ruskem je sikala svoj strup do naših mej. Seveda je že začetek vojne dokazal napake tega računa. Kakor železna skala so stale avstro-ogrške čete in branile očetnjavo proti večkratni ruski premoči. Pozneje pa, ko so Nemci dokončali svoje zmage v Belgiji in na Francoskem, prišel je feldmaršal Hindenburg in znal vsemu svetu dokazati, da so tudi ruske milijonske armade premagljive, da se ni zanašati na število, marveč na duh, na pravičnost boja!

Danes leži Rusija na tleh in sklenili smo mir z zadnjimi njenimi ostanki. Namesto, da bi uresničila blazno panslavistično združenje, se je sama razšla in razdrobila. Rusije kot take ni več! Padla je, — in z njo je padla tudi panslavistična ideja! „Veliki brat“ na vzhodu, h kateremu so v času miru romali tudi avstro-ogrski panslavisti, da, tudi slovenski politiki, — ne more nikomur več pomagati, ker niti sam sebi ni mogel pomagati. Zato so panslavisti žalostni nad tem na njih strani nepričakovanim izidom vojne. Na Rusijo se je vendar vse zanašalo! Celo balkansko ozemlje se je nanjo zanašalo; kje bi zamogla vzrasti srbska morilska predrznost, ko bi ne stal za njo „ruski stric“? Kje bi zamogel celo črnogorski Nikita, ta kronani špekulant, kazati svoje črvice zobe preko Lovčena v avstrijski Cattaro, ko ne bi upal na vpliv svojih v Petersburgu pomoženih panslavističnih hčerk? Kje bi se upal ciganski Rumun pridružiti izdajalcem, ko bi dolgonosi kralj Ferdinand ne veroval v pomoč vseslovanske Rusije? Kje pa bi tudi vedno tepeni Judež Italijan upal vzdigniti svoje kalabresko bodalo zoper Avstrijo, ko ne bi pil bratovščino s skritimi in očitnimi „Vseslovani“? . . . Vsi ti so se zašpekulirali in zaračunali! Ruske milijonske armade niso prišle ne v Budimpešto, ne na Dunaj, ne v Berlin, pač pa so stali nemški bajoneti pred Petersburgom. In panslavizem je poginil. . . Kaj pravijo veleizdajalci Masaryk, Gregorin, Pivko in njih neštevilni tovariši k temu? Mogoče je, da bodejo Angleži Masaryka, Lahi pa Gregorina in Pivka na prvi cestni laterni obesili. Domačim našim hujskačem pa naj bode to v svarilo. Izdajalec domovine je le kinč za vislice. In tudi tisti ga zaničuje, kateremu bi moralo njegovo izdajalstvo koristiti. Kdor se v naših krajih še navdušuje za panslavistično ali vseslovansko misel, ta je plačani zločinec ali pa nevzdržljivi norec. Kajti vseslovanstvo je padlo s staro Rusijo v grob. . .

Interpelacije.

Kdor ima danes nesrečo, da čita slovensko-prvaško oziroma „jugoslovansko“ časopisje, temu se mora prav očitno pokazati vsa zanikernost te protiaustrijske politike. Slovenski poslanci — med njimi ne samo politični duhovniki, ki zlorabljajo vbogo katoliško vero v svoje namene, marveč tudi duševni revčki, ki so pač samo zaradi svoje na spuheljskem gnojišču vzrasle modrosti dobili dobro plačani in vendar klaverni mandat — ti slovenski poslanci torej v tem resnem času nimajo ničesar drugega opraviti, nego da delajo in vlagajo „interpelacije“, to je bedasta, nevtemeljena in hujskajoča vprašanja na c. k. vlado. Enkrat vprašujejo ti „zastopniki ljudstva“ — vbogo ljudstvo pač ni krivo tega imena! — zakaj ni bil ta ali oni možakar pred sodnijo ojaštre kaznovan, potem zopet kričijo v drugi „interpelaciji“, zakaj se je temu ali onemu prehudo kazni naložilo. Danes zahtevajo obzirnost na razmere, jutri pa zopet brezobzirno vporabo postav. In na ta način „delajo“ slovenski poslanci vedno; seveda upajo pri tem, da jim bodejo gotovo verne ovčice sledile in jih oboževale, češ, da se ti gospodje upajo v državnem zboru tako glasno svoje prepričanje izražati. . . . Cela stvar pa stoji približno takole: V državni zbor se zamore izvoliti vsacega norca, ako ne stoji naravnost pod sodnijsko kuratelo. In tak norec zamore v državnem zboru vsako še bolj znorelo „interpelacijo“ vložiti, kajti toliko norcev ima vedno na razpolago, da mu to pisarijo iz tega ali onega ali nobenega vzroka podpišejo. Istotako je dovolj ednaka norih uredništev, ki take „interpelacije“ objavljajo in s tem nepremišljenemu ljudstvu posredujejo. Večinoma romajo take „interpelacije“ itak v papirnati koš, kajti c. k. vlada pač nima časa, da bi se brigala za lepote spuheljskega gnojišča ali pa nedolžne Ide tega ali onega kaplana. . . . Ljudstvo pa misli, da je vsaka interpelacija že bogve kakšno junaško dejanje! Kajti „Gospodar“ in „Straža“ sta vendar prava preroka in čisti

evangelij! Nam pa se zdi, da je vlagati takih neopravičenih „interpelacij“, na kar niti slovanski ministri ne odgovarjajo, pa navadno švindal. In ljudstvo, ki ta „interpelacijam“ veruje ali jih uvaža, ednostavno osleparjeno. . . . Mi bi imeli tovo tudi dovolj poslancev na razpolago, ki bi zamogli vlagati „vprašanja“ na vlado, odprav bi ti poslanci morda ne smrdeli po spuheljskem gnoju. Ali mi se res ne brigamo tako brezvestno zapeljavaje ljudstva. Kam ljudstvo je v svojem srcu pošteno, ljudes se zamore hipoma zapeljati na krivo pot, ločno pa bode vendar našlo zopet pot pristenja in resnice. In ta pot je pošteno avstrijsko mišljenje, ki ga žalibog v „interpelacijah“ slovenskih poslancev esno pogrešamo!

Rekviriranje žita.

Ob času vojske so se vdomačile v tej redevi neprijetne razmere. Ko so naši sorniki sprevideli, da Avstrijo in Nemčijo mogoče s silo in orožjem premagati, odlašajo, nas po dolgo trajajoči vojski izstradati in s tem končno premagati. Tudi to se bode doseglo, če vso ljudstvo trdno skupno drži in zlo drug za drugega voljno doprinese. Morala se je torej v državi velika varčnala na živilih vpeljati, ko bi se to ne bilo vzljalo, bila bi že danes mila Avstrija vničena. Vlada je morala kmetске pridelke posebej žito in živino rekvirirati ter celo kmetel predpisati, kolikor smejo svojih pridelkov svoje potrebe porabiti, presegajoče množeje pa vladi izročiti. Ako pa bi lanska grozota suša ne bi bila tako slabo žetev povzročila, bilo bi vse v lahkem in v dobrem slo. Kmet je pridelal živil komaj za svojo potrebo, država pa je tudi morala imeti živil za vojsko in tudi mesta; ali z vojsko končati se na prosto voljo sovražnikom na milost in nemilost udati. Mi bi bili zgubljeni, ker šitak že naši zunanji pa tudi notranji sorniki potem hrepeneli. Največje sirote pa bili mi Slovenci ker bi bili slavljani „Jugoslavije“ v naš gospodarsveni in politični vgin podjarmljeni, pa ne pod habsburškim žezlom kakor to danes navdušeno slovenski zapeljivci trobijo — ali ni to največja hudaščina — temveč pod žezlom srbskega Petja Saj se spominjate Slovenci še na pred leti razstavljeni zemljevid novih evropskih držav: do Drave Srbska, čez Dravo nagor Ruska. Še danes poznamo še živčih srbskih filskih lumpov imena, kateri so kratko po vojsko javno v gostilnah govorili, tudi pri ti slovenski hinavci bili bi v tem slučaju seveda eden deželni vladar, drugi dvorn svetnik, tretji knezoškof, itd. in slovensko ljudstvo sužnji kakoršni so bili Izraelci pre farizejskim vodstvom. — V tej zadevi bodemo ob priložnosti govorili.

V rekviziciji dalje omenimo, da so za kmetje odtirjano žito skrivati, ter se je morala priložno rekviriranje vpeljati. Komisije so pri skrivanju na sled in bili so dotični kmeti kaznovani kot vzgled in navodilo so služili kmetom klerikanci, ti so skrivali celo naj svetih prostorih tako na primer v znane črnem Laporju in Makolah v cerkvi na koril spovednici, za oltarjem itd. in sicer v javni veliki meri. Jako zanimivo pa je pri vsaki tem podjetju, da spadajo vsi dozdej zaslužni skrivalci žita klerikalni slovenski, jugoslovanski stranki, ki katerej spadajo tudi obijale komisarja pri Ptuj. Vsi ti imajo vcepjen lastnosti ruskih boljševikov. Obmiljujemo hogo zapeljano slovensko ljudstvo, zapeljivce in puntarje čaka zaslužena kazen.

Omenimo še danes, da ravno s tistih naših s katerih se zove danes „Jugoslavija“ pod habsburškim žezlom, se je tulilo kratko pravo vojsko: Živijo Srbija, Srbi naši bratje i. t. d. Možje, kateri so še danes na županovle stolcu so to trobili in še danes seveda nji tihih trobijo. Ako želi g. dr. Korošec ali imena, jih objavimo. (Dalje prihodnji t.)